

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Václava Štencla, MA a JUDr. Radka Malenovského ve věci

žalobce **J. Z., nar. X**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Juříčkem,
sídlem Údolní 222/5, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna, Odbor dopravy**
sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno

za účasti
osob zúčastněných
na řízení: **a) EG.D, a.s., IČO 28085400**
sídlem Lidická 1873/36, Černá Pole, 602 00 Brno

 b) BEMET'T investiční, a.s., IČO 241 81 790
sídlem Jeremiášova 2722/2b, Stodůlky, 155 00 Praha 5

 c) Archeologický ústav AV ČR, Brno, v. v. i.
sídlem Čechyňská 363/19, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2021, č. j. MMB/0039422/2021, sp. zn. 5400/OD/MMB/00499612/2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Úřad městské části Brno-Slatina, Odbor výstavby a územního rozvoje, speciální stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 20. 8. 2020, č. j. MCBSLA/05445/20/OVÚR/DS, sp. zn. S MCBSLA/05284/19/DS (dále jen „dodatečné stavební povolení“), rozhodl tak, že společnosti BEMETT investiční, a.s. (dále jen „stavebník“) vydal dodatečné stavební povolení na stavbu „SO 23.2b Chodník Bučkova, na pozemcích parc. č. 2194/731 a 2194/872, oba k. ú. Slatina, obec Brno“ (dále jen „Chodník Bučkova“). Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 1. 2. 2021, č. j. MMB/0039422/2021, sp. zn. 5400/OD/MMB/00499612/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že napadené rozhodnutí nenabylo dne 4. 2. 2021 právní moci, neboť rozhodnutí mělo být doručováno také vyvěšením na úředních deskách žalovaného a stavebního úřadu. Územní rozhodnutí ze dne 14. 2. 2018, na základě kterého stavebník prováděl předmětnou stavební činnost, bylo dne 31. 8. 2018 zrušeno. Stavebník s pracemi pokračoval, i když jej stavební úřad dne 21. 5. 2018 vyzval k bezodkladnému ukončení prací. Stavební úřad pokračování ve stavění nijak nesankcionoval, reaguje pouze tak, že stavby dodatečně povoluje. Dále stavební úřad dne 20. 8. 2020 rozhodl o žádosti ze dne 15. 7. 2019 tak, že ve II. výroku uložil stavebníkovi dodržet podmínky uvedené v odborném stanovisku odboru životního prostředí Magistrátu města Brna ze dne 9. 12. 2016, č. j. MMB/0443426/2016/AK, a podmínky Archeologického ústavu Akademie věd ČR obsažené ve vyjádření ze dne 17. 2. 2019, zn. ARÚB/897/20/DS. V předmětném řízení však stavebník předložil projektovou dokumentaci, která byla zpracována teprve v dubnu 2019 P. S. a v říjnu 2019 D. D. Je tedy zcela vyloučeno, aby se uvedené podmínky vztahovaly k projektové dokumentaci, dle které byla stavba dodatečně povolena. Stejná námitka platí také pro celou řadu stanovisek, z nichž pět bylo vystaveno dokonce už v roce 2016. Ve dvou případech se dokonce jedná o závazná stanoviska. Stavebnímu úřadu nevadilo, že tato stanoviska byla vydána před více jak čtyřmi lety a nemohou tak odrážet stav v době rozhodování stavebního úřadu a nově vytvořenou projektovou dokumentaci. Stavebník v tomto i dalších řízeních obchází rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru územního a stavebního řízení ze dne 19. 7. 2018, č. j. MMB/0298705/2018 a č. j. MMB/0298849/2018. Žalovaný navíc nesprávně pominul námitku žalobce, že u Odboru výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu Územní městské části Brno-Slatina již probíhá jedno řízení, jehož předmětem je také povolení výstavby Chodníku Bučkova. Žalovaný neumožnil žalobci vyjádřit se k odpovědi ÚMČ Brno-Slatina na žádost o poskytnutí informací týkajících se řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS.

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že žalobce uplatňuje stejné námitky jako v odvolání. V bodě III. odstavci 5 a 6 uvádí žalobce argumenty, ke kterým se žalovaný nemohl vyjádřit, neboť je žalobce uplatnil účelově až v žalobě. Dle žalovaného je žaloba značně zmatečná. Žalobce neargumentuje věcně, neuvádí jedinou skutečnost, která by se týkala možného dotčení jeho vlastnického práva. Pozemek žalobce není přímo sousedícím pozemkem k dotčeným pozemkům. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí, stavebník však musí prokázat, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Soulad stavby s cíli a úkoly územního plánování byl konstatován v závazném stanovisku Magistrátu města Brna, Odboru územního plánování a rozvoje ze dne 26. 6. 2019, č. j. MMB/0471809/2018/Kva. Žalovaný nemusel dát žalobci prostor k vyjádření k odpovědi na žádost, jelikož si pomocí žádosti pouze ověřoval informace, které žalobce uvedl v odvolání, ale nijak nedoložil. Žalovaný nedoplňoval řízení o nové skutečnosti.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
5. V úvodu žaloby žalobce poukazuje na to, že napadené rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu a žalovaného, v důsledku čehož napadené rozhodnutí dosud nenabylo právní moci.
6. K uvedené námitce krajský soud uvádí, že ve správním spise se nachází doklad o vyvěšení napadeného rozhodnutí na desce stavebního úřadu. Žalobci je na druhou stranu nutno přisvědčit v tom, že podle obsahu správního spisu nebylo rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce žalovaného. Soud se ovšem neztotožňuje s názorem žalobce, že by tato skutečnost mohla mít za následek to, že by rozhodnutí nenabylo právní moci.
7. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neobsahuje vlastní úpravu doručování rozhodnutí o odvolání, proto se subsidiárně použije úprava obsažená ve správním řádu. Podle § 91 odst. 1 věty druhé správního řádu se stane rozhodnutí o odvolání pravomocným okamžikem doručení všem odvolatelům a účastníkům podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jelikož je řízení o dodatečném povolení stavby řízením o žádosti, jsou jeho účastníky dle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutí o odvolání, jež bylo podáno proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, se tak stane pravomocným, pokud bude doručeno všem odvolatelům a osobě, která podala návrh na dodatečné povolení stavby (dle § 129 odst. 3 stavebního zákona se může jednat buď o stavebníka, nebo o vlastníka stavby).
8. Aby napadené rozhodnutí nabylo právní moci, musel by jej žalovaný doručit žalobci a stavebníkovi. Dle správního spisu žalovaný oběma těmito subjekty napadené rozhodnutí

doručil přímo, rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 4. 2. 2021. Současně je však nutno dodat, že nevyvěšení rozhodnutí na úřední desce žalovaného představuje procesní pochybení. Vyvěšením na úřední desce úřadu se totiž rozhodnutí oznamuje těm účastníkům řízení, kterým úřad rozhodnutí nedoručuje přímo. Absence vyvěšení ovšem jednak nemůže mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí (nýbrž toliko na běh lhůt pro podání žaloby proti němu), jednak taková vada může zasáhnout pouze do práv těch účastníků, kterým mělo být daným způsobem doručováno, jelikož pouze jim je tímto způsobem ztížena možnost se s rozhodnutím seznámit. Žalobce přitom v řízení před správním soudem nemůže hájit práva jiných účastníků řízení. Jemu samotnému bylo napadené rozhodnutí doručeno, čímž mu bylo umožněno se s ním seznámit. Žalovaný nezasáhl do jeho procesních práv, rozhodnutí je pravomocné, a proto je tato žalobcem vznesená námitka nedůvodná.

9. Dodatečné stavební povolení upravené v § 129 odst. 3 stavebního zákona umožňuje stavebníku nebo vlastníku stavby provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, aby tento nežádoucí stav napravil. Z povahy věci tak vyplývá, že realizace dodatečně povolovaného projektu probíhala zcela či z části bez stavebního povolení nebo v rozporu se stavebním povolením (resp. jiným opatřením). Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je zejména zjištění, zda stavba může v dané lokalitě zůstat nebo musí být odstraněna. Proto zákon mimo jiné výslovně vyžaduje, aby žadatel prokázal, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území. Dodatečné stavební povolení také v příslušném rozsahu nahrazuje územní rozhodnutí.
10. V tomto případě stavebník realizoval výstavbu projektu „Bytové domy Brno Slatina – III. etapa“. Součástí tohoto projektu byla také výstavba Chodníku Bučkova. Magistrát města Brna, odbor územního plánování a stavebního řízení vydal dne 19. 7. 2018 rozhodnutí č. j. MMB/0298705/2018 a č. j. MMB/0298849/2018, kterými určil, že oznámení stavebního záměru výstavby „Bytové domy Brno Slatina – III. etapa“ nemají právní účinky. Jelikož stavebník dále pokračoval se stavebními pracemi stavební úřad dne 2. 8. 2018 rozhodnutím č. j. MCBSLA/05405/18/OVÚR/Kre, nařídil zastavení prací na stavbě. Stavebník se proto dále snaží získat dodatečné stavební povolení dílčích staveb projektu výstavby bytových domů, v tomto případě se jedná o dodatečné povolení Chodníku Bučkova.
11. Žalobce namítá, že stavební úřad zcela rezignoval na výkon státní správy, když stavebníku udělil dodatečné stavební povolení místo toho, aby dále sankcionoval provádění stavebních prací v rozporu se zákazem stavebního úřadu. K tomu však soud uvádí, že v řízení o dodatečném povolení stavby se nezjišťuje, jakým způsobem stavebník při předcházející činnosti porušil zákon, neboť tato skutečnost není faktorem rozhodným pro dodatečné povolení stavby. Těmito faktory jsou soulad stavby s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací, případně s územním opatřením o stavební uzávěře, územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území. Naopak protiprávnost stavební činnosti je *de facto* nutnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby, neboť právě náprava protiprávního stavu je účelem tohoto právního institutu. Výkon stavební činnosti přes zákaz stavebního

úřadu může být předmětem sankčního řízení (v režimu práva správního a případně také trestního), které je ovšem řízením zcela samostatným a jeho výsledek je zcela nezávislý na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby. Otázky týkající se možného uložení sankce za takové protiprávní jednání proto vybočuje z rámce tohoto soudního přezkumu, jehož předmětem je právě pouze rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (resp. rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí). Námitka žalobce, že stavební úřad vydal stavebníku dodatečné stavební povolení, i když mu předtím stavební úřad výstavbu zakázal, tak není důvodná.

12. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že stavební úřad v II. výroku dodatečného stavebního povolení uložil stavebníkovi povinnost dodržet podmínky uvedené ve stanovisku odboru životního prostředí MMB č. j. MMB/0443426/2016/AK ze dne 9. 12. 2016 a podmínky Archeologického ústavu Akademie věd ČR obsažené ve vyjádření č. j. ARÚB/897/20/DS ze dne 17. 2. 2019. V řízení o dodatečném stavebním povolení však stavebník předložil projektovou dokumentaci z října 2019. Dle žalobce je proto vyloučeno, aby se podmínky v těchto stanoviscích vztahovaly k projektové dokumentaci, na základě které byla stavba povolena.
13. Dle názoru soudu je v první řadě nutné zodpovědět otázku, zda od vydání předmětných stanovisek došlo ke změně projektové dokumentace. Stanoviska byla vydána k původnímu záměru výstavby bytových domů. Součástí tohoto projektu byla také výstavba Chodníku Bučkova. Předmětná ohlášení, která výstavbu bytových domů umožňovala, byla prohlášena za nicotná. Stavebník se proto rozhodl získat dodatečná stavební povolení pro dílčí části původního stavebního projektu mimo jiné také pro výstavbu Chodníku Bučkova. Oba projekty počítají s výstavbou stejného chodníku, což potvrzuje také sám žalobce, když v závěru žaloby namítá, že v předmětném řízení je dána překážka litispendence. Soud proto nemá důvod zpochybňovat (nečiní-li tak ani žalobce), že projektová dokumentace z října 2019 nemění technické vlastnosti a parametry předmětného chodníku. Tento záměr podporuje také skutečnost, že předmětný chodník byl již dle původní projektové dokumentace rozestavěn (v tomto ohledu soud odkazuje na napadené rozhodnutí, jelikož žalobce v odvolacím řízení vznášel námitky také vůči „stupni rozestavěnosti“ Chodníku Bučkova, v žalobě však námitky tohoto typu nevznáší).
14. Jestliže se žalobcem uváděná stanoviska vztahují k povolení realizace výstavby komplexu stavebních objektů, mezi které patřil i předmětný chodník, jsou tato stanoviska podle názoru soudu použitelná také v případě dodatečného povolení záměru, který tvoří pouze výstavba tohoto chodníku. Smyslem stanovisek dotčených orgánů je totiž v procesu povolování stavebních záměrů zajištění ochrany zákonem chráněných zájmů, v tomto případě se jedná o ochranu životního prostředí a kulturního dědictví. Pokud jsou povinnosti stanovené v těchto stanoviscích dostatečné pro ochranu těchto zájmů v případě výstavby většího komplexu stavebních objektů (tj. bytových domů a přidruženého chodníku), pak jsou zcela jasně dostatečné také v případě pouhé výstavby dílčí stavby – předmětného chodníku. Stanoviska dotčených orgánů se totiž vždy vztahují k povolovanému záměru, ne ke konkrétní projektové dokumentaci. Proto pokud z formálních důvodů (podání žádosti o dodatečné stavební povolení pouze na dílčí stavební objekt) došlo k vytvoření nové dokumentace, ale nedošlo k faktické změně projektu ve vztahu k předmětnému stavebnímu objektu, jsou původní stanoviska dotčených orgánů použitelná také v kombinaci s novou projektovou dokumentací. Opačně by tomu mohlo být v případech, kdy by v důsledku faktické změny záměru

mohlo dojít k většímu zásahu do chráněných zájmů. V předmětném řízení tomu však nic nenaspovídá. Žalobce netvrdí, že by byl záměr chodníku oproti původnímu projektu změněn, natož aby tvrdil, že tato změna by mohla představovat větší zásah do chráněných zájmů. Naopak lze logicky předpokládat, že výstavba chodníku bude v dané lokalitě představovat menší zásah než výstavba chodníku a bytových domů. Námitka žalobce tudíž není důvodná.

15. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že stavební úřad v odůvodnění dodatečného stavebního povolení odkazuje na 5 stanovisek dotčených orgánů, která byla vydána již v roce 2016. Dvě stanoviska jsou dokonce závaznými stanovisky. Dle žalobce stanoviska vydaná před více jak čtyřmi lety nemohou odrážet stav v době rozhodování stavebního úřadu a nemohou zohledňovat novou projektovou dokumentaci.
16. Časová platnost stanovisek a závazných stanovisek není nijak obecně upravena. Zpravidla je jejich časová platnost neomezená, pokud zákon nestanoví jinak (což není případ stanovisek, na které žalobce upozorňuje). Stanoviska jsou tak použitelná do doby, dokud nedojde ke změně poměrů, v důsledku níž by stanovisko již nereflektovalo skutečný stav v území. Žalobce však netvrdí, že by v předmětném území došlo k jakékoliv změně, která se mohla konkrétním způsobem promítnout do odlišného hodnocení dopadu stavby na chráněné zájmy, a díky které by již proto nešlo využít stanoviska z roku 2016. Žalobce pouze tvrdí, že stanoviska ztratila výpovědní hodnotu pouze na základě plynutí času. Samotné plynutí času však nemá vliv na možnost využití stanovisek dotčených orgánů, pokud tak zákon výslovně nestanoví. K námitkám ohledně použitelnosti stanovisek dotčených orgánů k nové projektové dokumentaci odkazuje soud na argumentaci uvedenou výše.
17. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního plánování a stavebního řízení ze dne 19. 7. 2018, č. j. MMB/0298705/2018 a č. j. MMB/0298849/2018, představují překážku věci rozhodnuté. Krajský soud s názorem žalobce nesouhlasí. Rozhodnutí, na která žalobce poukazuje, prohlásila ohlášení výstavby projektu „Bytové domy Brno Slatina – III. etapa“ za nicotná. Z tohoto vyplývá, že předmětem tohoto řízení bylo posuzování účinků ohlášení učiněných stavebníkem. Na druhou stranu, předmětem napadeného a prvostupňového rozhodnutí, je dodatečné povolování stavby Chodníku Bučkova. Magistrát města Brna se přitom v rozhodnutích ze dne 19. 7. 2018 naopak otázkou možného dodatečného povolení stavby vůbec nezabýval. Předměty obou řízení jsou tak zcela rozlišné, nemůže být proto dána překážka věci rozhodnuté. Krajský soud se sice neztotožňuje s argumentací žalovaného, že překážka věci rozhodnuté není dána z toho důvodu, že v dřívější věci rozhodoval obecný stavební úřad a v pozdější speciální stavební úřad (totožnost rozhodujících správních orgánů totiž není podmínkou nastoupení překážky věci rozhodnuté – viz § 48 odst. 2 správního řádu), nicméně samotný závěr žalovaného o neexistenci překážky věci rozhodnuté je správný.
18. Žalobce stejně tak poukazuje na existenci překážky litispendence. Tu spatřuje v řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS vedeném u stavebního úřadu ÚMČ Brno-Slatina, odbor výstavby a územního rozvoje. Toto řízení bylo zahájeno z podnětu stavebníka a týká se dodatečného povolení stavby nazvané „Ul. Za Kostelem, Novostavby dvou obytných domů „E, F“ vč. napojení na dopravní a technickou infrastrukturu na pozemcích p. č. 2194/731, 2194/42, 2060/1, vše v k. ú. Slatina, obec Brno“. V žádosti o dodatečné povolení je stavba rozčleněna na jednotlivé objekty a jedním z těchto objektů je také stavba „SO

23.2b chodníky Bučkova p. č. 2194/42, 2194/43“. Jedná se o stejnou stavbu, která je předmětem napadeného rozhodnutí. Řízení je v současnosti přerušeno.

19. Překážka litispendence je ve správním řádu upravena v § 48 odst. 1, dle kterého zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012-58 (veškerá zde citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), je překážka litispendence dána pouze tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny dvě podmínky, a to, že jde o řízení „v téže věci“, a dále, že jde o řízení „z téhož důvodu“. Totožnost věci je přitom určována totožností práva nebo povinnosti, totožností účastníků a současně totožností předmětu řízení. U totožnosti důvodů pak rozhoduje, zda je řízení zahájeno na základě žádosti nebo z moci úřední.
20. V projednávaném případě pak není dána totožnost věcí, jelikož řízení mají odlišný předmět, neboť jejich předmětem jsou různé stavební objekty a řízení jsou postavena na částečně odlišných skutkových okolnostech (k tomu viz též KÜHN, Z., KOUČOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 369). Předmětem dřívějšího řízení je dodatečné povolení stavby „Ul. Za Kostelem, Novostavby dvou obytných domů ‚E, F‘ vč. napojení na dopravní a technickou infrastrukturu na pozemcích p. č. 2194/731, 2194/42, 2060/1, vše v k. ú. Slatina, obec Brno“, předmětem pozdějšího řízení je dodatečné povolení stavby Chodníku Bučkova. Soud souhlasí se žalobcem, že shodnost předmětů řízení nelze dovozovat pouze z názvu povolovaných záměrů (lišilo-li by se pouze pojmenování stavby), v tomto případě je však již z názvů záměrů zcela zřejmé, že dřívější řízení se vztahuje k několika stavebním objektům, které vůbec nejsou předmětem nyní přezkoumávaného řízení o dodatečném povolení stavby. Překážku litispendence nevytváří ani fakt, že chodník Bučkova je jedním z dílčích stavebních objektů dřívějšího povolovacího řízení, neboť stěžejními stavebními objekty, pro které jednoznačně platí přísnější veřejnoprávní požadavky a které měly být komplexně posuzovány pouze v onom dřívějším řízení, jsou jednoznačně bytové domy. Je zřejmé, že otázky, které měly být předmětem posouzení v nyní projednávané věci, tvořily mnohem užší rámec. Odlišnou skutkovou okolností je i formálně odlišná projektová dokumentace (byť materiálně se ve vztahu k předmětnému objektu neliší), která byla podkladem napadeného rozhodnutí.
21. Existence obou řízení přitom není nijak v rozporu ani se smyslem překážky litispendence, kterým je zabránění duplicitního posuzování týchž otázek a naplnění zásady hospodárnosti řízení. Předně v posuzovaném případě ono dříve zahájené řízení v době rozhodování správních orgánů vůbec neprobíhalo, neboť bylo přerušeno. Žádné nadbytečné náklady tudíž z povahy věci nevznikaly. Pokud pak jde o možnost, že by vznikly po pokračování v řízení, pak je nutno zdůraznit, že nezbytnou podmínkou toho, aby mohla být stavba dodatečně povolena, je skutečnost, že dosud povolena nebyla. Ve vztahu ke stavebnímu objektu, který již povolen byl, proto stavební úřad vůbec nemusí žádost věcně posuzovat a zkoumat splnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení, tj. posuzovat otázky, které byly zkoumány v této věci. Stavební úřad musí v tomto jiném řízení naproti tomu zkoumat celou řadu otázek, které vůbec předmětem nyní napadeného rozhodnutí nebyly, neboť se týkají jiných, mnohem významnějších stavebních objektů. Nelze přitom ani opomenout skutečnost, že předmět onoho dřívějšího (v době rozhodování správních orgánů neprobíhajícího) řízení není určen definitivně a může doznat změny, neboť se jedná o řízení o žádosti (viz § 45 odst. 4 správního řádu). Není

proto důvod pro to, aby takové řízení, jehož předmět je z podstatné části odlišný a které bylo navíc v rozhodné době přerušeno, bránilo vedení samostatného řízení ohledně dílčího stavebního objektu.

22. Žalobce dále namítá, že žalovaný měl postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu a umožnit žalobci vyjádřit se k odpovědi ÚMC Brno-Slatina týkající se řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS.
23. Dle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“*. Pro rozhodování odvolacího orgánu pak dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že *„podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změně odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění“*.
24. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Pokud odvolací orgán přistoupí k doplnění odvolacího řízení o potřebné důkazy nebo jiné nezbytné podklady, musí s doplněnými podklady účastníky řízení seznámit a umožnit jim se k nim vyjádřit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018 - 34 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. ledna 2014, čj. 9 As 128/2013 - 45).
25. Žalovaný tak měl vůči žalobci postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu a umožnit mu vyjádřit se k odpovědi ÚMČ Brno-Slatina. Svým opomenutím tak učinit zatížil řízení vadou. Je však nutné přihlédnout ke skutečnosti, že žalovaný podanou žádostí ověřoval informace o řízení sp. zn. S MCBSLA/06039/18/MUS uvedené žalobcem v odvolání. Odpověď ÚMČ Brno-Slatina pouze potvrdila žalobcem uplatněná tvrzení, do odvolacího řízení tak nebyly vneseny žádné nové skutečnosti, ke kterým by se žalobce mohl vyjádřit. Nelze předpokládat, že by případné vyjádření žalobce k odpovědi mohlo mít vliv na výsledek odvolacího řízení. Ostatně ani sám žalobce neuvádí žádný konkrétní způsob, jakým mohla tato vada zasáhnout do jeho práv. Soud proto dospěl k závěru, že tato procesní vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

26. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
28. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. července 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu